

— Дейн? — Усміхаюся від однієї думки про те, що знову побачу його, і моє серце підстрибує.

Минув рік, і я скучила за його м'якими карими очима, за тим, як він сміється, за тим, як сміх охоплює кожную частинку його тіла. Мені бракує нашої дружби і моментів, коли я думала, що вона, за правильних обставин, може перерости у щось більше. Мені бракує того, як він дивиться на мене, ніби на когось, на кого варто звернути увагу. Я просто сумувала... за ним.

— Я була поза квадрантом лише три роки, але я чула, що в нього все добре. Він тебе захистить. Не всміхайся так, — докоряє Міра. — Він буде на другому курсі.

Вона тицяє в мене пальцем:

— Не зв'язуйся з другокурсниками. Якщо хочеш потрахатися, а ти повинна, — вона підводить брови, — і то часто, бо ніколи не знаєш, що принесе день, то гуляй на своєму курсі. Немає нічого гіршого, ніж курсанти, які пліткуватимуть, що ти проспала свій шлях до безпеки.

— Тож я можу затягнути в ліжко будь-якого першачка, якого захочу, — кажу з легкою усмішкою. — Тільки не з другого чи третього курсу.

— Саме так, — вона підморгує.

Ми проходимо через браму, покидаючи фортецю, і долучаємося до спланованого хаосу за її межами.

Кожна з шести провінцій Наварри надіслала цього року свою частку кандидатів на військову службу. Деякі з них — добровольці. Декого послали на кару через суд. Більшість призвані за мобілізацією. Тут, у Басгіаті, усіх нас об'єднує те, що ми склали вступний іспит — і письмовий, і тест на спритність, у що я досі не можу повірити, — а отже, ми принаймні не станемо м'ясом для піхоти на передовій.

Міра веде мене стертою бруківкою до південної вежі, а атмосфера напружена від очікування. Головний коледж вбудований у схил гори Басгіат і наче відколотий від хребта самої вершини. Розлога грізна споруда височіє над натовпом стурбованих кандидатів і їхніх заплаканих родин, зі своїми кам'яними зубчастими мурами, зведеними для захисту височенної фортеці, та оборонними баштами на кожному куті, в одній з яких розміщені дзвони.

Більшість натовпу вишиковується біля основи північної вежі — входу до піхотинців. Частина натовпу прямує до воріт позаду нас — Квадранта цілителів, що поглинає південний кінець коледжу. Заздрість стискає мені груди, коли зауважую, що деякі з кандидатів ідуть центральним тунелем до Архіву під фортецю, щоб долучитися до Квадранта писарів.